

Анастас Стоянов

Нов аршин

Когато земята станала обща, събрали се Малчовите съселяни сред полето блокове да правят. Гледали широката равнина около себе си и се чудели с какво да я премерят, че да не излязат криви парцелите. Защото вече машини ще орат, сеят и жънат, а машината обича ред и мярка.

– Да отмерим едно въже, че с него – рекъл един.

– По-добре дълъг прът да бъде, защото въжето се гъне, посоката ще изкриви – обадил се друг.

– Ако питате мене, на крачка и на око си е най-сигурно! – намесил се трети.

Но до сговор не се стигнало.

Тогава решили Малчо да повикат, той на разум да ги научи:

– Нов живот ще живеем, нов аршин ни трябва – провикнал се нашият герой. – Доведете ми най-гласовитата мома от село.

Певицата застанала отпреде му.

– Нека сега четирима от вас тръгнат на четири страни през полето. Докъдето стига песента – там нишан да оставят!

После се обърнал към девойката:

– Пей, моме, подкарай най-хубавата си песен. Тя ще ни бъде аршин!

КРАЙ

© Анастас Стоянов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9181>]